

Renskrevet artikel af Claus Gjedsig I Familie Journalen

14.6.2006. Foto: Axel Søgaard.

Laila levede i evig frygt....

Min datter ville slå mig ihjel

Louises unge liv var gået i hårdknude. Hun ville ikke leve mere og planlagde at tage sin mor og sin lille datter med i døden. Men i sidste øjeblik blev hun hevet ud af sin sygelige tilstand. Her fortæller moderen og hun selv om den dramatiske tid – og om hvordan hjælpen kom fra uventet side.

Louise faldt sin storesøster om halsen og græd hjerteskræende. Hun var ellers typen, som sjældent viste sine følelser. Hun gav aldrig kindkys eller knus, men holdt selv sine søskende og sine forældre på afstand. Louise var blevet indesluttet, var ofte aggressiv og opførte sig i det hele taget mærkeligt. Nu var filmen knækket, og med grådkvalt stemme sagde hun til søsteren, som hun klamrede sig til: "Jeg må have hjælp. Jeg har besluttet at begå selvmord, men jeg går ikke alene i døden. Jeg vil slå mor og Lise ihjel". Lise var hendes datter, som på det tidspunkt var omkring tre år.

Fortvivlet ringer storesøsteren til moderen, Laila, som hurtigt kommer til stede. Som mor har Laila længe vidst, at Louises liv ikke formede sig, som det skulle. Nogle år i forvejen var hun og Louises far blevet skilt, og det havde taget hårdt på pigen. Senere var hun flyttet hjemmefra, havde fundet en kæreste og var blevet gravid.

Men en svangerskabsforgiftning stødte til, og Lise blev født syv uger for tidligt og vejede kun 1.442 gram. Samtidig havde Louise fået et misbrug af hash.

Nu sad de i bilen. Louise skjuler sit ansigt i hænderne, mens hun græder. Men så retter hun sig op og siger med klar stemme: "Mor, jeg har lyst til at slå dig ihjel!"

Ligeglad med livet

- Det var forfærdeligt. Da jeg så på Louise, stirrede jeg ind i et par onde og grimme øjne, fortæller Laila Pedersen fra Løgstør, der med det samme var klar over, at Louise mente, hvad hun sagde. Og at datteren meget hurtigt skulle under professionel behandling.

- Det var som at kæmpe mod dæmoner. Louise og Lise flyttede hjem til mig, men jeg turde simpelt hen ikke lade hende være alene med den lille. For selv om hun fik meget stærk og antidepressiv medicin, hjalp det ikke. Louise blev mere og mere ligeglad med sit liv og ville ikke have med sin datter at gøre. Det eneste, Louise havde lyst til var at hække.

Situationen blev efterhånden så uoverskuelig og i moderens øjne så faretruende, at hun insisterede på, at Louise blev indlagt på psykiatrisk hospital i Aalborg. Her måtte de da kunne hjælpe, mente moderen.

Men Louise lukkede sig mere og mere ind i sig selv. Hun levede i sin egen verden i en døs af medicin og ænsede ikke, hvad der skete omkring sig.

- Jeg kunne ikke sidde med hænderne i skødet og se min datter gå til grunde. Jeg måtte simpelt hen snakke med andre om problemerne, fortæller Laila. Og det gjorde hun så med nogle arbejdskammerater, hvor en af dem opfordrede Laila til at tale med terapeut og hypnotisør Hans Jensen fra Tolstrup ved Brønderslev.

- Jeg var parat til alt og fik en aftale i stand med Hans. Men, siger Laila, - jeg måtte stikke personalet på den psykiatriske en hvid løgn, for de skulle ikke vide, at jeg opsøgte en alternativ behandler.

Møde med skæbnen

Det er nu omkring et halvt år siden, Louise var til den første behandling hos Hans Jensen. Allerede første gang kunne Laila mærke fremskridt hos Louise, og efter et par behandlinger besluttede mor og datter, at Louise skulle udskrives - på moderens ansvar.

- Det var drastisk, men vi besluttede, at Louise skulle droppe al sin nervemedicin. Hun skulle ud af den uvirkelige verden, som medicinen bandt hende til. Og så gav behandlingerne hos Hans Jensen virkelig resultater. Louise kom sig meget hurtigt, men det var ikke min "gamle" datter, der vendte tilbage til livet. Jeg har simpelt hen fået en ny datter, som ser utrolig lyst på livet, og som viser sine inderste følelser, er utrolig kærlig og meget omsorgsfuld. Nogle gange kan det føles helt uvirkeligt, siger den hårdt prøvede mor.

Når det er moderen, som i dag fortæller historien, er det fordi, Louise selv har fortrængt den. Den er blevet lagret bagest i hendes hjerne. Men for Louise er det heller ikke fortiden, det drejer sig om, men fremtiden. Hun er begyndt at studere og har taget HD.

- Jeg har et dejligt liv og en masse overskud, siger Louise, der ikke ser noget problem i at være alenemor. Det klarer hun fint samtidig med studierne, hvor hun har høstet mange høje karakterer. Hendes drøm er at blive blomsterdekoratør eller arbejde som butiksassistent i en forretning med brugskunst.

- Og det skal nok lykkes. Jeg er klar til at kæmpe, siger Louise med et stort og varmt smil.

Mødet med Hans Jensen blev skæbnesvangert for nu 22-årige Louise. Hans har en mastergrad som NLP-terapeut og hypnotisør og driver sin klinik, Livsdoktoren, på den gamle skole i Tolstrup ved Brønderslev. Den danner også rammen om familiens privatliv. Hans, 47, er gift med Lotte 41, og de har børnene Max på 11, Marcus på ni, Marq, der er syv år, Mikey på tre og Milo, som er to år.

Hans er opvokset i Hirtshals og indrømmer, at han som barn nok var lidt "anderledes". Han interesserede sig ikke voldsomt for at gå i skole. Hans ville hellere studere og snakke med mennesker.

- Og det var ligegyldigt, om det var en alkoholiker eller en fisker, jeg traf på havnen. Jeg holdt dog mest af at snakke med ældre mennesker. De havde så utrolig meget livserfaring at øse ud af. Og jeg sugede til mig, fortæller Hans, der som 15-årig tog ud at sejle. Han skulle ud, hvor der var masser af luft og frihed.

I årenes løb avancerede Hans til kaptajn og var på togt i Atlanterhavet mellem Irland og Island, da ulykken skete:

Bøn til Vorherre

- Pludselig vælter en kæmpe bølge ind over skibet. Den er så høj, at jeg ikke kan se toppen af den. Der lyder et kæmpe brag, og jeg får kaldt "mayday, mayday" inden skibet ligger med stævnen i bunden og begynder at synke.

- Vandet fosser ind gennem de knuste vinduer på broen, og mine tanker kredser om at sende en telepatisk hilsen til mine kammerater med en besked om, at vi ses igen i døden. Men den tanke kunne jeg ikke acceptere. Jeg var jo kun 33 år og regnede med at have et langt liv foran mig. Så jeg bad i stedet en bøn til Vorherre: "Hvis jeg lover at være en god dreng og hjælper andre mennesker med de evner, jeg har, så lad mig leve".

I samme sekund vendte skibet sig på ret køl, og vandet fossede ud.

- Jeg vidste, at Gud havde hørt min bøn. Hele besætningen blev reddet, og da jeg igen havde sikker grund under fødderne besluttede jeg mig for aldrig mere at stå til søs. Nu skulle jeg opfylde mit løfte.

Hans har altid interesseret sig meget for det alternative og havde læst om hypnose. Han havde også praktiseret det lidt og var sikker på, at det var den vej han skulle gå. Derfor begyndte han at studere og fik efter nogle år sin mastergrad som NLP-terapeut og hypnotisør.

- Der er intet hokusfokus i det, jeg laver. Klienten bliver lagt i en trance, men er hele tiden så vågen, at han eller hun kan følge med i, hvad der sker. Men for at kunne behandle en klient skal jeg have tilladelse af pågældende til at hypnotisere og komme ind til pågældendes underbevidsthed. Populært sagt omprogrammerer jeg personens adfærd, når jeg finder frem til årsagen. Der er

altså ikke tale om symptom-, men årsagsbehandling, siger Hans Jensen, der ofte fører sine klienter tilbage til tidligere.

- Et problem i dette liv kan meget nemt være opstået i et af de tidligere, nærmest som en mursten, der er faldet ud af en væg. Når murstenen er kommet på plads igen, er det med til at løse problemerne i det liv, man har nu, siger Hans, der glæder sig over at kunne hjælpe. F.eks. en ung pige som Louise, der var så langt ude psykisk, at det kunne have endt med mord både på hendes mor og lille datter.

Se mere på www.livsdoktoren.dk.

Hans Jensen

PS Læs i næste uge om, hvordan Hans Jensen tager Familie Journalens medarbejder på tur tilbage til hans tidligere liv. Det er bl.a. beretningen om den franske gendarm, der deserterer og bliver slået ihjel af sine kammerater!